

Karantén

(Második rész)

A szörnyű szomszédal való találkozásom után nem volt tovább maradásom a toronyház harmincadik emeletén. A gyilkos és az áldozat holttestével nem tudtam mit kezdeni. Az előbbiben ott volt a kór, az utóbbi oszladozott. Érthető módon látni sem volt kedvem őket, nemhogy hozzájuk érni. Pedig egyszer – kétszer átfutott az agyamon, hogy feldarabolom és eltüntettem valahol a testeket. De hogyan szállítsam el és hova tegyem őket? Még az hiányzott nekem, hogy olyan emberi testrészekkel kapjanak el a rendőrök, amikhez semmi közöm nem volt azon kívül, hogy megtaláltam őket. Cseppet sem volt kedvem ahhoz, hogy gyilkossággal gyanúsítsanak. Ennek véres zsákok nélkül is meg volt az esélye, hiszen a szomszéd lakásban laktam. Persze tudtam, hogy a rendőrség már hónapok óta nem volt a helyzet magaslatán, de csak ott volt bennem a félelem, hogy elkapnak a nagy semmiért. A borzalmas élményt követő éjszaka egyre csak ezen járt az eszem és egy szemhunyasnyit sem aludtam.

A következő nap fogtam a hátizsákomat, és átköltöztem a szomszédos negyed egyik toronyházának huszonkilencedik emeletén terpeszkedő, három szobás, erkélyes lakásba. Beköltözésem senkinek nem tűnt fel, hiszen az egész szinten egy árva lélek sem lakott. Mivel a negyven emeletes lakótömb előterében az első napokban senkit nem láttam, nagyon úgy tűnt, hogy a járvány ott még nagyobb pusztítást végzett, mint előző lakhelyemen. Senki nem tett fel kérdéseket, aminek kezdetben örültem, de ahogy teltek a napok, a folyosón és a lakásban szétterülő ember nélküli csend kezdett idegesítően unalmassá válni.

Egyre inkább azt éreztem, hogy az a karantén, amit mások és én magam köré építettem, bizony nem a barátom. Inkább egy olyan démon, ami felzabálja a lelkem. Az időm nagy részét kénytelen voltam a négy fal között tölteni, hiszen az utcai életet kiszámíthatatlannak láttam. Mit csináltam a nap nagy részében? Olvastam a lakásban talált ütött – kopott, igénytelen, jobbára romantikus lányregényekből álló könyvtárat. A lakás falairól mosolygó családi képek alapján már a beköltözésemet követő órákban megállapítottam, hogy a korábbi tulajdonosok egy idős hölgy és a középkorú lánya voltak. Néha unalmamban elmerengtem azon, hogy vajon hol lehetnek. Eltűntek egy kórház mélyén, vagy meghaltak a nyílt utcán? Ki tudja? Annyit viszont tudtam, hogy kicsi az esélye annak, hogy élve előkerüljenek és kopogtassanak az ajtón.

Két – három naponként egyszer, kizárólag fényes nappal továbbra is beszerző körútra mentem. A portyáim során egyre üresebbnek tűntek az elmúlt három hónapban sem igazán mozgalmas utcák. Nemhogy élő embert, de utcán fekvő halottat is egyre ritkábban láttam. A boltok és az áruházak készletei sem fogytak a korábbi tempóban, hiszen a környéken kevesen maradtak. Vagy legalábbis akkor így gondoltam.

Az a tény, hogy egyre kevesebb emberrel találkoztam, és azok is igyekeztek kitérni előlem, hetek múltával hamis biztonságérzettel töltött el. A járvány első napjaiban kialakult éberségem lassacskán alábbhagyott. Jókora késemet ugyan mindig magammal vittem a kabátomba dugva, de a figyelmem már nem volt a régi. Az első hetekben minden részletet megfigyeltem, de az új lakhelyemen csak elsiklottam felettük. Persze ezt akkor nem éreztem, csak utána nyilallt belém a felismerés, miután újabb borzalmas élménnyel lettem gazdagabb.

Írhatnám azt, hogy az a nap is úgy indult, mint a többi, csak nem lenne igaz. A napok a toronyházban nem kezdődtek ugyanúgy. Egy napi rutin kialakulásához jól működő szolgáltatások

kelltek volna. Mondjuk a reggeli zuhanyzásokhoz annyi, hogy legyen víz, de az csak hetente egyszer – kétszer volt. Az esti olvasásokhoz, hogy legyen áram, de azzal is hasonló volt a helyzet. Szóval megint nem fürödtem, és ez kezdett nem zavarni. Ahhoz egyébként, hogy megint kimenjek az utca szutykába, nem kellett fürdenem. Pusztán csak az idő múlásával zavart a bűz és a kosz.

Az utca pedig napról - napra jobban várt és mind kisebb sikerrel tudtam szabadulni tőle. Hónapokon keresztül kínosan ügyeltem rá, hogy a beszerző körútjaim fényes nappal történjenek. Újabban nem foglalkoztam vele, ha ezek a portyák belenyúlnak az éjszakába. Régen is szerettem éjszaka a sötét utcákon bolyongani, csak a járvány miatt szakítottam átmenetileg ezzel a szokásommal.

Már több, mint egy hete dézsmáltam egy közeli áruház megmaradt árukészletét. Másokkal összevetve bőséges volt, és az épületben addig soha senkivel nem találkoztam. Aznap délután is teljesen kihaltak tűnt. Csak a hiányos polcok vártak rám a mély csendben. Ahhoz a polchoz léptem, amelyen a konzervkészlet maradéka sorakozott, majd elkezdtem a dobozokat a hátizsákomba pakolni. Éppen arra gondoltam, hogy a konzervált kaják jó részét semmi pénzért meg nem ettem volna a járvány előtt, amikor hörgést hallottam a hátam mögül. Elejtettem a kezemben lévő konzervdobozt, majd a tőlem telhető legnagyobb sebességgel megfordultam.

Az a látvány, ami a következő pillanatban fogadott, teljesen elborzasztott. Tőlem mintegy tíz lépésnyi távolságra ott állt egy hörgő és ziháló valami, ami első látásra idegen lénynek tűnt számomra. Mivel folyamatosan méregettem, én is jól megnéztem őt. Nem volt ő idegen lény, csak egy koszos, kórtól eltorzult, elállatiasodott ember, szétmarcangolt fülekkel és egy mély sebbel a torkán. Rongyai alatt domborodó mellei tanúsították, hogy szebb napjaiban nőként élte az életét. Valahonnan ismerős is volt nekem, de azokban a pillanatokban nem volt időm gondolkodni ismeretségünkön. Annál is inkább, mert a következő pillanatban megmozdult, és tett felém egy lépést. Bal kezemmel földre ejtettem a félig rakott hátizsákot, a jobbal pedig a késemért nyúltam a kabátzsebembe. Soha nem voltam egy harcos típus, de akkor úgy éreztem, hogy kicsi az esélyem arra, hogy elfussak a helyszínről.

Néhány idegtépő másodperc után hirtelen, hangos hörgéssel megiramodott felém. Akkor mart belém a felismerés, hogy nyilván az éhsége legyőzte az óvatosságát. Alig futott át rajtam a gondolat, amikor láttam, hogy az eltorzult nő már mintegy három lépésnyi távolságról ugrik felém. Ekkor előrántottam a késem és ösztönösen magam elé tartottam. Ő pedig már nem tudott a lendületből visszavenni, és beleugrott a pengébe, ami majdnem tövig hatolt a mellkasába. A véreből sajnos rám is jutott, nem is kevés. A hörgés abbamaradt, aztán hanyatt vágódott, és vitte magával a késemet is.

Legalább egy percig mozdulni sem tudtam, csak idegesen remegve álltam az emberroncs holtteste felett. Aztán megrúgtam az egyik lábát, hogy lássam, mutat – e még valamilyen életjelet. A test azonban meg sem mozgott. A következő pillanatban fölé hajoltam, kihúztam a késemet a mellkasából, majd egy zsebemből előhúzott koszos kendővel letöröltem róla vért. A kabátomba csúsztatattam, majd felkaptam a hátizsákot. Semmi kedvem nem volt hozzá, hogy tovább nézzem a véres testet, ezért megindultam a kijárat felé.

Ahogy kiléptem az ajtón, a sötét utca fogadott. Megint nem volt közvilágítás. Tőlem néhány száz méternyire ott sötétlett a negyvenemeletes tömb, amiben laktam. Abban a pillanatban hasított belém, hogy miért is tűnt ismerősnek az eltorzult emberroncs. A középkorú nő volt az, akinek a képét nap mint nap láttam a tőle megörökölt lakásomban...

(Írta: Kovács Gyula)